

רומן בקיבוץ

(המשך מעמוד 41)

לם היה די לחברי קיבוץ מגן בפרשת האקי דחים. כדי להחליט על גירושו של פיטר מהמשק והמתנדב השווייצרי, ששהה במגן יותר משלוש שנים, צווה להסתלק.

היום מסבירה מזכירת מגן ששויצה ברי זילי כי לא זו היתה הסיבה לגירושו של פיטר. "תקופת השהייה של כל מתנדב מחוץ-לארץ היא בת שלושה חודשים בלבד, וזו היתה הסיבה שפיטר גורש. אני לא זוכרת כמה זמן בדיוק הוא היה אצלנו במשק."

פעולות

ריגול

ר מוקרה של פיטר הצליחו חברי מגן להפסיק אהבה גדולה של לידיה. אולם אילו ידעו חברי הקיבוץ מי היה האוהב הבא בתור של לידיה, בוודאי היו מתחננים בפני פיטר להישאר בקיבוץ, עם או בלי אקדחים.

תולי בראונשטיין הוא כיום בן 50, ולמרות שאינו חבר קיבוץ מגן נחשב כאחד ממייסדיו. בראונשטיין שייך לגרר עין הרומני שהקים את מגן, אולם הוא מעולם לא רצה להיות חבר משק. למרות ששנים ארוכות החזיק את המסגריה של מגן, לא היה תולי חבר משק מן המניין.

הוא נשא לאשה את יוכבד, חברה מגן, והתגורר כל אותם שנים בקיבוץ כבעלה של חברת-משק, מבלי ששאלה חברותו התעוררה אי פעם. כשהכל רואים בו חלק בלתי-נפרד מהקיבוץ.

הבעיה לא היתה מתעוררת אילו לא נפרי

החברתי נגדם, אולם אהבתם נשארה איתנה כשהיתה. לאחר שנתיים של מגוריים משותפים נולדה בתם המשותפת סמך דר. זה היה הקש ששבר את גב הגמל אצל חברי הקיבוץ. האסיפה הכללית כונן סה, והחליטה לגרש את לידיה מהמשק. היטיב לבטא את ההחלטה, לדברי לידיה, מי שהיה אז מוכיח-המשק זאב דרוו, שאמר לתולי: "אתה סרטן, והילד שיוולד לך הוא סרטן ואנחנו לא נגדל אותו."

החלטה קודמת של הקיבוץ אסרה על תולי להיכנס בשערי המשק. חברי המשק הירשו לו לבקר אחת לשלושה חודשים בקיבוץ מגן, למשך שעותיים, כדי לבקר את בנותיו מנשואיו ליוכבד.

אחרי שנולדה סמך, סרבו המטפלות בבית-הילדים לטפל בה. החלטה זו הפכה את קיבוץ מגן השמרני לקיבוץ מתקדם, שבו מתגוררים הילדים עם הוריהם ולא

לידיה צבא

— ובן-זוג אחר בפנים

בבית-הילדים, סמך, הבת של לידיה, התי-גורה במשך שנה וחצי עם אמה בחדר, בעוד שאימותיהם אינם מוחרמות, חיים במיסגרת בית-הילדים.

החוש הציבורי

התפתח

ר תנועה הקיבוצית ידועים מיקרים של נשים שנאלצו לעזוב משקים בגלל פרשות אהבים עם חברי-משק או עם זרים, שהפריעו והטרידו את המיסגרת הקיבוצית המייחדת. אולם מעולם, עד כה, לא קרה שפרשה מסוג זו הגיעה לבית-המיש-פס, ומעולם לא קרה שסצנה אחת של בכי ערב במערכת השיקולים הפנימית והסגור

היה של החברה הקיבוצית בנושאים כאלה. אולם ללידיה לא איכפת היה ליצור תקי-דים: "אני יודעת שסצנה אחת של בכי באסיפת הקיבוץ היתה גומרת את הפר-שה, אבל אני לא מוכנה לכך. אני בקי-בוץ בזכות ולא בחסד, וזה היה הבית שלי, כמו של כל אחד שהצביע נגדי באי-סיפה. אנשים אומרים עלי שאני חזקה כמו ברזל, אך זה רק רושם חיצוני. בפנים אני חתוכה כמו בסקין. איני יודעת איזה כוח עצר בעדי מלהשתגע מכל הפרשה. המזכיר טען בפני פעם כי חברי-המשק מעוללים לי את כל הצרות האלה כדי שאשתגע, ואו דברי לא יהיו קבילים ב-בית-המישפט. אני נלחמת לא עבורי ועבור בנותי, אלא עבור כל אותם שעזבו קיבוץ צים ונאלצו להסתפק בסכומי פיצויים נמו-כים עד כדי גיחור. זה אומנם נראה כמאבק אישי, אך רק בגלל החוש הציבורי שלי הוא התפתח לממדים כאלה."

למזכירת קיבוץ מגן, ששויצה ברזילי, יש הסבר אחר לכל הפרשה: "על לידיה היה להחליט אם להישאר בקיבוץ ללא תולי בראונשטיין או לעזוב ולחיות עם תולי. זכותנו להחליט מי יהיה חבר בקי-בוץ ומי לא. יש אנשים המתאימים ל-מיסגרת הקיבוצית ויש כאלה שאינם מת-אימים. תולי לא התאים למיסגרת ומאחר שאנחנו לא מסכימים לבריוג אחד בפנים ולבריוג אחר בחוץ, היה על לידיה לעז-וב."

תולי צבא

בן-זוג אחד בחוץ —

דו תולי ויוכבד, ואילו לא עבר תולי להת-גורר בביתה של לידיה. מספרת על כך לידיה: "תולי ואני פשוט התאהבנו. עבר-נו לגור ביחד ותכננו חיים משותפים." את העובדה הזו לא יכלו חברי המשק לעכל. הרעיון שבעלה של חברת-המשק הוותיקה יוכבד, יעזוב אותה ויעבור להת-גורר עם אותה לידיה, היה בלתי-נסבל.

"אז החלו הצרות הגדולות שלי." מס-פרת לידיה, "מסע של השמצות, כפי שיכול להיות רק בקיבוץ. החל להתנהל נגדי, האשמות פרועות בדבר ההתנהגות האי-שית שלי, רומנים כביכול שאני מנהלת על כל צעד ושעל הפכו חלק חשוב מחיי הגהינום שלי בקיבוץ שלי. בבית שלי, אחד החברים היה מסתתר מתחת לחלון הבית שלי כדי לראות מי בדיוק נמצא אצלי ולרוץ לדווח על כך לחברי המשק. זו היתה ממש פעולת ריגול."

האהבה נשארה

איתנה

א פעם לא הצליחו למצוא אצלי מישהו, מלבד תולי, וזאת בשעה שידוע כי בקיבוץ הזה גברים קופצים מתלונות של נשים מוכבדות עם שאר המיפלגות מאד, מבלי שזה מפריע לאיש."

ללידיה ולתולי אומנם הפריע המסע

marantz

איכות בשיג ידך

ה"רולס-רויס" של הסטריאו

אחריכם ותנאי תשלום איוחדיים

בשבועיים שטורם אצל מיכה שטורם של מרנץ

תצוגת ענק של כל מערכות מרנץ במחירים ללא תקדים-ובאיכות מרנץ מכה מיוחדת לעולם חדשים!!

מ. שטורם

כנר המדינה, ה' באייר 24, טל 267560

על הפלישה לאפגניסתאן ועל הדחתו של סעדיה מרציאנו

ההנהגה המסורתית של רק"ח, בראשותם של הח"כים מאיר וילנר ותופיק טובי, הצדיקה בפה מלא את הפלישה של ברית-המועצות לאפ-גניסתאן. ראשי של"י, בניצוחם של קציני-המילואים מאיר פעיל ורן כהן, יזמו ואירגנו את סילוקם של סעדיה מרציאנו וחבריו מן התנועה. אלה עשו זאת בשם המהפכה ואלה עשו זאת בשם השיוויון. אלה ואלה מאחזי-עיניים, הנושאים לשווא את דגל הסוציאליזם. ראשי רק"ח שקועים עד צוואר בביצת הסטאליניזם, וראשי של"י טובלים בצינורות כשרץ הגזענות בידיהם. אל יהיה חלקנו עימם.

הפלישה של ברית-המועצות לאפגניסתאן לא נועדה להגן על הסוציאליזם או לסייע להמונים האפגאניים במאבקם המהפכני. ההיפך הוא הנכון. יחידות הצבא שחדרו לשכנתם מדרום נועדו להשליט סדר ולעצור תהליכים מהפכניים בעודם באיבם. במוסקבה נפלה ההחלטה, להדיח מן השלטון את אלה שהתכוונו ברצינות להיאבק נגד עתירי-הקרקע וכוהני הדת, ולקצץ ברוכוסם ובעוצמתם של המעמדות המנוצלים. בעשותם זאת הפגינו שליטי ברית-המועצות כי נשארו נאמנים למדי-ניות הסטאליניסטית הישנה — לנהל הבנה ומעמדות, להבטיח איזור-השפעה, לבצר חגורת-ביטחון, לטפח הבנה והסכמה עם האימפריאליסטים, כדי לייצב סטאטוס-קו חברתי עולמי. ה"מארכיזם" שלהם הוא אוסף עבש של דוגמות כנסייתיות וה"מהפכה" שלהם אינה אלא שילטון של ביורוקרטים. אנו קוראים לחברי רק"ח: אל תחרישו!

ההדחה של סעדיה מרציאנו וחבריו לא נועדה לגבש מחנה אופוזיציוני גדול כדי להיאבק נגד מדיניות הממשלה. ההיפך הוא הנכון. ההפרה הגסה והצינית של הסכם הרוטציה בשל"י נועדה לעצור מנגמות של רדיקאליזציה בעודן באיבן.

בצמרת "מוקד" ובקרב שריו מק"י נפלה ההחלטה, לחסום את דרכו של מרציאנו לכנסת, לשכך את הדחף של הפנתרנים-השחורים לצאת למאבקי-רחוב ולהרתיע את האגף השמאלי בשל"י מהושתת יד אל כוחות אחרים, מחוץ לתנועתם, כדי להגביר את המאבק נגד. הדיכוי והנישול של הפלסטטינים ונגד הניצול והעוני של הישראלים. בעשותם זאת הפגינו ראשי של"י, כי נשארו נאמנים למדיניות הצינית של זקני-מפ"ם — לטפח את פינות-החמד שלהם בקיבוצים, לבצר ולהאזיר את המשק ההסתדרותי ואת שליטת מוסדות ההסתדרות על הפועלים בישראל, ליצור בתנאי-חממה עסקיים-בזבזניים עודת-המיזרה והפלסטטינים, ולשקוד על הבנה והסכמה עם שאר המיפלגות הציניות, כדי לשמור על קונסנוס לאומי ועל הישגי הציניות. ה"סוציאליזם" שלהם הוא אלתיסטי וה"שיוויון" שלהם גזעני. אנו קוראים לחברי של"י: אל תבליגו!

מרכז האירגון הסוציאליסטי בישראל ("מצפון") 25 בינואר 1980; המען להתקשרות — ת.ד. 28061 תל-אביב-19